

»Česa želiš?« je hotel vedeti sodnik.

»Dobri boter, prišel sem... khm, khe... prišel sem ti povedat... prišel sem zaradi tvojih kosov... saj veš... khm, khe...« je zmedeno besedičil in mencial zvititi cigan.

»No, kako je z njimi? — Ali so zdravi in veseli?«

»Dragi boter, tvoji kosi so kakor jagnjeta, krotki so in mirni...«

»Ali že pojo?«

»Ljubi boter, radi bi peli, samo nimajo glasu...«

»Ali že kaj jedo?«

»Milostni boter, ne jedo in ne pijejo, ker... khm, khe...«

Tedaj je bilo sodniku dovolj ciganova izogibanja in slepomišenja, zato je zakričal: »No, potem so poginili...« Srdit je vstal sodnik s svojega sedeža in srepro gledal cigana.

»Boter, sami ste povedali, jaz do sedaj še nisem tega dejal, a je vendarle res!« se je odrezal cigan in stopil za korak nazaj.

Sodnik se je umiril, se nasmehnil staremu ciganu in njegovi zvitosti ter ga nagnal iz sodne dvorane.

Cigan je brez udarcev odšel h kmetu, ki mu je moral za njegov trud plačati svetel zlatnik.

Mirko Kunčič

Ančka pomarančka

Ančka pomarančka
v zibki sladko spančka.
Laski koš omelo
ji štrle na čelo,
rožnata rdečica
boža njena lica,
a na nosu pika
črna in velika
koš pošast čepi
in ji piše kri . . .

Na pomoč, junaki,
silni korenjaki!
Konje osedlajte,
brž odpeketajte,
z ostro sulico
v Mušjo ulico
pridrviite, pridrvite,
muhi glavo odrobite,
našo deklico rešite!

Kakšna bo nagrada?
Koš je že navada:
poln naprstnik meda,
stožec sladoleda,
figo posušeno —
Ančko pa za ženo.